

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Ваня Н. Иванова

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ваня Н. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20221800500029 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 152531 от 27.06.2019 г., постановено по гр.д. № 61124/2018 г. на Софийски районен съд, Софийски районен съд е осъден на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 4 от ЗОДОВ, вр. чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС, да заплати на „И. Т.” АД сумата 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в изплатена законна лихва вследствие нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС, като е отхвърлен иска за сумата над 1000 лв. до пълния предявен размер от 7370,59 лв. С решението е отхвърлен предявения от „И. Т.” АД срещу Софийски градски съд иск със същото правно основание за заплащане на сумата 4011,22 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в изплатена законна лихва, вследствие нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок на т.д. № 2985/2014 г. по описа на СГС, както и предявения от „И. Т.” АД срещу Софийски апелативен съд за заплащане на сумата 2961,45 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в изплатена законна лихва вследствие нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок на т.д. № 2191/2015 г. по описа на САС.

Решението е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство „И. Т.” АД във всичките му отхвърлителни части. В жалбата се излагат пространни възражения срещу изводите на районния съд, обусловили приетата частична основателност само на иска срещу

Софийски районен съд и респ. извода за неоснователност на предявените искиове срещу останалите ответници. Сочи се в жалбата, че съдът не се е съобразил с констатациите на Инспектората на ВСС в административната фаза на делото относно наличието на правопораждащите факти на спорното право, а ги е пререшил. Поддържа се, че съдът не е съобразил посочените в исковата молба и релевантни за спора факти относно конкретните закъснения на отделните съдебни инстанции при разглеждане на делото. Сочи се, че сложността на делото, както и натовареността на съда и съдебните ваканции не оправдават прекомерната продължителност на производството. Излага се довод, че изходът на делото, във връзка с което е нарушено правото на разглеждане в разумен срок, не е условие пострадалото лице да се ползва от правото по чл. 6 § 1 от Конвенцията и чл. 7, ал. 1 от ЗСВ, поради което неправилно съдът се е позовал на обстоятелството, че ищецът е бил загубилата страна в спора, „неоснователно поддържан от нея”. Сочи се в тази връзка, че ищецът може да има качеството на потърпевша страна /жертва/ единствено при осъдително решение срещу него, а в обратната хипотеза не би могло да има засягане на имуществената му сфера в резултат на късното произнасяне по иска. Поддържа се, че са налице всички предпоставки за уважаване на предявените искиове по чл. 26 от ЗОДОВ. Забавянето на съда като обективен факт било установено от доказателствата по делото, както и от констативния протокол на ИВСС, като в резултат на това забавяне ищецът бил принуден да заплати допълнително обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, което не би се наложило при разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Вредата се изразявала именно в това намаляване на имуществото на ищеца, а причинно-следствената връзка между незаконосъобразното забавяне на делото и вредата била пряка и непосредствена. В тази връзка се излага довод за неправилно смесване на отговорността на държавата със задължението на ищеца за заплащане на законна лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Според жалбоподателя, правопораждащият отговорността на държавата факт е реализираното от правораздавателните органи закъснение, и той е различен от правопораждащия отговорността на ищеца факт по спорното дело за заплащане на допълнително възнаграждение по договора за строителство. Поддържа се и довод за неправилно приложение от съда на критерия „залог на делото” при определянето на размера на обезщетението. Отправено е искане обжалваното решение да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което се уважат изцяло предявените срещу всички ответници искиове по чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ.

С писмените си отговори ответниците по въззивната жалба Софийски районен съд, Софийски градски съд и Софийски апелативен съд оспорват същата.

Срещу решението е подадена и въззивна жалба от ответника Софийски районен съд в частта му, с която този ответник е осъден да заплати на ищеца сумата 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди за нарушаване правото на разглеждане и решаване на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС в разумен срок. В жалбата се излага оплакване, че неправилно първоинстанционният съд не е обсъдил наведеното от ответника СРС възражение за липса на причинно-следствена връзка между

продължителността на производството и претендираните от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в заплатената от него мораторна лихва. Поддържа се в тази връзка, че решение на страната е дали да заплати едно свое парично задължение, независимо дали то е предмет на съдебно производство или не. Сочи се, че ищецът е имал възможност да заплати своевременно своето парично задължение, т.е. да предотврати възникването на акцесорното задължение за заплащане на мораторна лихва. Излага се и довод, че присъденото обезщетение е в завишен размер, който не е съобразен с различията в претенциите на ищеца в административното и в съдебното производство.

Ответникът по въззивната жалба на СРС не е представил писмен отговор.

Пред въззивния съд жалбоподателят „И. Т.” АД, чрез пълномощника си адв. Тодорова-Черноколева, поддържа въззивната си жалба и оспорва жалбата на СРС.

Жалбоподателят Софийски районен съд в писмена молба пред съда поддържа въззивната си жалба и оспорва жалбата на „И. Т.” АД.

Ответникът по жалба Софийски градски съд, чрез пълномощника си съдебен помощник Рулинска, оспорва жалбата на „И. Т.” АД.

Контролиращата страна Софийска окръжна прокуратура, чрез прокурор Дерменджиев, оспорва двете въззивни жалби и настоява за потвърждаване на обжалваното решение.

За да се произнесе, въззивният съд взе предвид следното:

Производството по гр.д. № 61124/2018 г. на Софийски районен съд е образувано по искова молба на „И. Т.” АД, гр. София, с която са предявени иски с правно основание чл. 26 от ЗОДОВ /след допуснато увеличение на размера на исковите/, както следва:

1. Срещу Софийски районен съд – за заплащане на сумата 7 370,59 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди от нарушаване правото на ищеца за разглеждане и решаване на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС в разумен срок, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

2. Срещу Софийски градски съд - за заплащане на сумата 4011,22 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди от нарушаване правото на ищеца за разглеждане и решаване на т.д. № 2985/2014 г. на СГС в разумен срок, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

3. Срещу Софийски апелативен съд - за заплащане на сумата 2961,45 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди от нарушаване правото на ищеца за разглеждане и решаване на т.д. № 2192/2015 г. на САС в разумен срок, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;.

В исковата молба се твърди, че ищецът „И. Т.” АД е бил страна по гражданско дело с ищеца „Е.” ЕООД, образувано пред Софийски районен съд през 2010 г. и окончателно приключило с определение от 27.09.2017 г. на ВКС. С решението по делото ищецът бил осъден на основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 163 от ЗУТ да заплати на ищеца сумата 73 500 лв. главница, ведно със законната лихва, която лихва за периода от

20.10.2010 г. до 05.11.2017 г. възлиза на сумата 52 897 лв. Твърди се, че целият съдебен процес по делото и неговото администриране се проточило във времето без основателна причина, което довело до натрупването и заплащането от ищцовото дружество на огромна законна лихва в размер на 5 897 лв. Ищецът сочи, че липсва фактическа и правна сложност на делото и същото е забавено поради неефективното водене на процеса, закъснелите действия на съда по докладване на делото и подготовката му, множеството проведени заседания, в които били допускани закъснели и не необходими доказателствени искания, липса на вещи лица, едностранно толериране на ищеца, късно постановяване на решенията и късно изпращане на делото на по-горестоящия съд. Според ищеца, производството пред всички инстанции можело да приключи в рамките на 3 или 4 години, а на отнелите почти двойно повече години. Твърди, че в срока по чл. 60а, ал. 4 от ЗСВ ищецът подал заявление пред ИВСС, като в проведената процедура по глава трета „а” от ЗСВ било констатирано нарушаване правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, във връзка с което на основание чл. 60е, ал. 2 от ЗСВ на ищеца било предложено споразумение за заплащане на обезщетение в размер на 1000 лв., с което той не се съгласил.

Ищецът сочи, че в производството по гр.д. № 57694/2010 г. на Софийски районен съд, продължило 3 години, 5 месеца и 10 дни, поради неоправдани отлагания на съдебните заседания е забавено с 316 дни, което е довело до начисляване на допълнителна законна лихва за тези дни, възлизаща на исковата сума от 7370,59 лв. В производството по т.д. № 2985/2014 г. на СГС, продължило 1 година и 12 дни, е налице забава от 75 дни от образуването до насрочването на делото и 97 дни в постановяването на решението. В производството по т.д. № 2192/2915 г. на САС, продължило 1 година, 6 месеца и 8 дни, е налице забава от 71 дни от образуването до насрочването на делото и 89 дни поради предоставената от съда два пъти възможност на жалбоподателя да уточни жалбата си, което е довело до заплащане на допълнителни лихви от ищеца за периода от 19.01.2016 г. до 19.04.2016 г.

Ищецът твърди, че в резултат на проточилото се незаконосъобразно дълго във времето дело ищецът трябвало да заплати на „Е.” ЕООД допълнително обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, което иначе щяло да бъде спестено. Сочи се, че като пряка и непосредствена последица от установеното забавено правосъдие ищецът е претърпял вреди в размер 15 998,88 лв., представляваща общ размер на законната лихва върху сумата от 83 779,17 лв., която е бил осъден да заплати на ищеца по решението на САС за всеки от посочените от него периоди на забава в разглеждането на делото в съответните съдебни инстанции.

С писмените си отговори ответниците Софийски районен съд, Софийски градски съд и Софийски апелативен съд оспорват исковете. Всички ответници излагат възражение, че не е налице неоправдано продължително производство извън разумния срок в съответната съдебна инстанция предвид фактическата и правна сложност на делото, необходимостта от събиране на голям обем доказателствен материал, процесуалното поведение на страните и др. обстоятелства. Ответниците Софийски районен съд и Софийски градски съд навеждат и

възражение за липса на причинна връзка между претендираните от ищеца имуществени вреди, съизмеряващи се с обезщетението за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД върху главницата, за която ищецът е бил осъден, с продължителността на съдебното производство.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, съдът намира за установено следното от **фактическа страна**:

Производството по гр.д. № 57694/2010 г. на СРС е образувано /след изпращането му по подсъдност от СГС/ по искова молба на „Е.“ ООД, с която срещу „И. Т.“ АД е предявен иск за заплащане на сумата 25 000 лв., предявен като частичен от сумата 244 787 лв., представляваща общ размер на главница, лихви за забава до предявяване на иска, неустойки и вреди, дължими поради неизпълнение на задълженията на ответното дружество по сключен с ищеца договор за проектиране и строителство. След допуснатото увеличение на размера на исковите на основание чл. 118 от ГПК делото е прекратено и изпратено по подсъдност на родово компетентния Софийски градски съд, пред който е образувано т.д. № 2985/1014 г. На 18.03.2015 г. е постановено решение по делото, с което „И. Т.“ АД е осъдено да заплати на „Е.“ ООД на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата 4 970,83 лв. – лихви за забава, изтекли върху задължения за плащане на аванси по договор за проектиране и строителство от 16.06.2006 г. за периода от 19.06.2008 г. до 24.09.2008 г., като е отхвърлен иска разликата над тази сума до пълния му предявен размер от 15 250 лв. за лихви за забава, изтекли за периода от 16.06.2008 г. до 19.10.2020 г.; отхвърлени са изцяло предявените от „Е.“ ООД срещу „И. Т.“ АД икове за заплащане на сумата 73 500 лв. – възнаграждение, дължимо по договора за проектиране и строителство, и за сумата 11 000 лв. – неустойка по договора в периода от 31.07.2008 г. до 30.07.2010 г., и за сумата 250 лв. – обезщетение за вреди, настъпили поради неизпълнение на задълженията на ответника по договора. По жалба на ищеца е образувано т.д. № 2192/2015 г. на САС, по което е постановено решение от 17.08.2016 г., с което е отменено първоинстанционното решение на СГС в частта, с която са отхвърлени предявените от „Е.“ ООД срещу „И. Т.“ АД икове за заплащане на сумата 73 500 лв. – възнаграждение по договор за проектиране и строителство от 16.06.2008 г., и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата 4 970,83 лв. до 15 250 лв., и вместо това е постановено друго, с което „И. Т.“ АД е осъдено да заплати на „Е.“ ООД сумата 73 500 лв., част от възнаграждение по договор за проектиране и строителство от 16.06.2008 г. за извършени СМР, ведно със законната лихва от 20.10.2010 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сума в размер на 10 279,17 лв., представляваща разлика от претендирания размер от 15 250 лв. до уважения размер от 4 970,83 лв., като решението е оставено в сила в останалата му част. По касационна жалба на ответника „И. Т.“ АД срещу горепосоченото решение е образувано т.д. № 2549/2016 г. на ВКС, по което е постановено определение от 27.09.2017 г., с което не е допуснато касационно обжалване на решението на САС.

Ищецът „И. Т.“ АД е подал до ИВСС заявление вх. № РС-18-80/06.03.2018 г. по чл. 60, ал. 4 от ЗСВ за констатиране нарушаване правото му на разглеждане и решаване в

разумен срок на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС. След извършена проверка от ИВСС е изготвен констативен протокол по чл. 60г, ал. 2 от ЗСВ от 25.06.2018 г., в който проверяващият състав на ИВСС е констатирал, че общият срок на производството от подаване на исковата молба до приключването му е 6 години, 11 месеца и 8 дни, през което време делото е разглеждано на три съдебни инстанции, както и че е налице забава в хода на процеса, дължаща се на процесуалното поведение на съда и страните. Видно от представеното писмо изх. № 94-И-146/09.07.2018 г. от Министерство на правосъдието на заявителя на основание чл. 60е, ал. 2 от ЗСВ е определено обезщетение за нарушаване на правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок в размер на 1000 лв. и е предложено сключване на споразумение със заявителя. Така предложеното споразумение не е било прието от заявителя и на същия не е изплатено обезщетение, което се установява от представеното писмо изх. № 94-И-146/18.04.2019 г.

От така установените по делото факти, **правните изводи** на съда са следните:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно посочената разпоредба държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6 §1 от ЕКЗПЧОС. В ал. 2 е посочено, че исковите по ал. 1 се разглеждат по реда на ГПК, като съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Нормата на чл. 26 от ЗОДОВ е вътрешноправно средство за защита, предвиждаща самостоятелна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото им на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ е предвидена абсолютна предпоставка за предявяване на иска по чл. 26, ал. 1 – изчерпването на административната процедура за обезщетение на вреди по реда на глава трета „а” от ЗСВ, по която няма постигнато споразумение.

В случая, предявените иски по реда на чл. 26 от ЗОДОВ са допустими предвид представените доказателства за изчерпана процедура по глава трета „а” от ЗСВ и липсата на постигнато с ищеца споразумение за обезщетение на твърдените неимуществени вреди от нарушаване правото му на разглеждане и решаване на посоченото гражданско дело в разумен срок. Тук е мястото да се посочи, че провеждането на административната процедура по реда на глава 3а от ЗСВ, по която не е постигнато споразумение, е само и единствено предпоставка за допустимост на иска по чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ и то само, ако тази административна процедура е приключила с постановяване на акт по съществото на заявлението, което следва от съдържанието на разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ. Законната уредба регламентира производството по присъждане на обезщетение като едно цяло, включващо административна и съдебна част, като до съдебната се стига само, ако

пострадалият е останал недоволен от предложения му размер на обезщетение. В съдебното производство по чл. 26 от ЗОДОВ съдът не е обвързан от решението на министъра на правосъдието при преценката относно разумността на срока на производството и на какво се дължи този срок, както и за определяне на размера на дължимото обезщетение. Лицето, което претендира, че е нарушено правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, по своя воля и на свой риск може да приеме или не предложеното му обезщетение в рамките на административното производство по ЗСВ. В последния случай, ако предяви пред съда иск по чл. 26 от ЗОДОВ, претендирайки по-голямо от предложеното му обезщетение, съобразно събраните в съдебното производство доказателства и установените от тях обстоятелства съдът може да му присъди обезщетението в претендирания размер, но същевременно ищецът рискува да му бъде присъдено обезщетение в по-малък от предложения му размер, както и изобщо да не получи обезщетение, ако съдът въз основа на събраните в това производство доказателства приеме, че не са налице предпоставките по чл. 26 от ЗОДОВ, въз основа на което намери иска неоснователен и го отхвърли. Настоящият състав не споделя направения в обжалваното решение извод, че в настоящото производство съдът е обвързан от извода на административния орган по ЗСВ за възникване на правопораждащите факти относно правото на ищеца на обезщетение за нарушаване на правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок и не може да пререшава този въпрос, а единствено може да реши за размера на обезщетението над предложения, при който извод съдът е приел, че не следва да обсъжда направеното от ответниците възражение за липса на причинна връзка между забавянето на производството и вредите. Всички елементи на фактическия състав на правото на обезщетение по чл. 26 от ЗОДОВ на общо основание подлежат на доказване в съдебното производство, като съдът не е обвързан от констатациите на проверяващия административен орган по глава 3а от ЗСВ по въпросите за продължителността на производството в нера разумен срок, дължаща се на действията на съда, както и на размера на дължимото обезщетение на правоимащите лица.

За да се реализира правото на обезщетение по 26, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи, че производството по делото е продължило в нера разумен дълъг срок - извън рамките на обичайно необходимото му време за разглеждане и решаване съобразно критериите по чл. 26, ал. 2 от ЗОДОВ, както и че ищецът е претърпял вреди вследствие на необоснованото забавяне на производството. Тези две предпоставки следва да са налице кумулативно, за да се ангажира отговорността на държавата за бавно правосъдие.

В случая претенциите на ищеца за имуществени вреди, причинени му от твърдяната от него продължителност на съдебното производство в нера разумен срок, се изразяват в натрупалата се законна лихва за забава върху сумите, които той е бил осъден да заплати на ищеца по воденото срещу него производство с предмет облигационни вземания за изпълнение на договор между страните. Според изложеното от ищеца в исковата молба имуществените вреди, които твърди да е претърпял в резултат на забавеното производство, се изразяват в заплатеното от ищеца по настоящото дело на другата страна по спора „Е.” ЕООД допълнително обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, което иначе щяло да бъде

спестено. Т.е. претендираното обезщетение за неимуществени вреди се съизмерява с размера на заплатената от него законната лихва върху сумите, за които е бил осъден с решението по това дело, определен от ищеца съобразно посочените от него дни на неоправдано допусната забава в разглеждането на делото в съответните съдебни инстанции.

Настоящият състав намира, че така претендираните от ищеца вреди, изразяващи се в дължимото и заплатено от него обезщетение за забава за изпълнението на паричното му задължение срещу ищеца, което е било предмет на уважения срещу него осъдителен иск, не са в пряка причинна връзка с продължителността на воденото гражданско производство.

Съгласно общото правило на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Задължението за заплащане на законна мораторна лихва /обезщетение за забава/ е форма на договорната отговорност, специфична за паричните задължения и представлява законна последица от неизпълнението на такива задължения. За възникването на това задължение е достатъчно наличието на парично задължение и забава, които са негови правопораждащи факти. Когато заплащането на законна лихва се претендира от кредитора по предявен от него осъдителен паричен иск, уважаването ѝ зависи от изхода на делото по главния иск. В случая предвид частичното уважаване на предявената парична претенция на ищеца срещу ответника по посоченото гражданско дело, е присъдено в полза на ищеца обезщетение за забава от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на главницата. Следователно заплащането на законна лихва за забава от настоящия ищец е в пряка причинна връзка само и единствено с неговото виновно поведение в рамките на спорното материално правоотношение, а именно неизпълнението на договорното му задължение спрямо другата страна по облигационната връзка между тях. Изпадналият в забава длъжник е могъл да изпълни доброволно паричното си задължение и по този начин да предотврати възникването на акцесорното задължение за заплащане на обезщетение за забава върху неизпълнената част, като размерът на това акцесорно задължение е обусловен от периода на забава – колкото повече е забавата във времето, толкова по-голям ще е размерът на мораторната лихва. Дали ще изпълни, кога и каква част от задължението ще изпълни зависи само и единствено от волята на длъжника по облигационното правоотношение, без оглед на това дали неизпълненото задължение е съдебно предявено. В този случай, когато вземането на кредитора е съдебно предявено и длъжникът оспорва съществуването на това вземане, същият носи риска при неблагоприятен изход на спора за него да заплати законна лихва върху размера на вземането за периода от забавата. Правопораждащият факт за възникването на задължението за мораторна лихва е изпадането в забава на длъжника по материалното правоотношение, а не времетраенето на съдебния процес, като „натрупването” на тази лихва /нарастването на размера ѝ/ е резултат от продължаващата в хода на делото забава на длъжника. С оглед на това не може да се приеме, че заплащането на законните лихви за забава от длъжника по неизпълненото парично задължение е резултат от висиящността на съдебния процес с предмет това вземане. Задължението за мораторната лихва е обусловено само и единствено от договорната отговорност на длъжника за неговата

забава, която забава е продължила и в течение на процеса, и нейното наличие като обективен факт няма връзка с продължителността на производството, поради което и не може да обуслови деликтната отговорност на държавата за вреди от нарушаване на правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по ч. 26 от ЗОДОВ, вр. чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС.

При този извод за липса на пряка причинна връзка между твърдяното от ищеца настъпване на имуществени вреди, изразяващи се в заплащането на мораторна законна лихва върху размера на неизпълненото парично задължение и съдебното производство с предмет заплащането на това задължение, не е налице една от кумулативните предпоставки на иска по чл. 26 от ЗОДОВ, което обуславя неоснователност на исковите, поради което изследването на това дали съдебното производство е протекло извън разумните срокове е безпредметно.

С оглед на горното, съдът намира, че предявените от ищеца срещу всеки от ответниците искове за заплащане на обезщетение за имуществените вреди, изразяващи се в заплатената от ищеца мораторна лихва върху сумата, за която той е осъден в съдебното производство, за което се твърди, че е нарушено правото му на разглеждане и решаване в разумен срок, са изцяло неоснователни и следва да се отхвърлят.

Поради частичното несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която Софийски районен съд е осъден да заплати на ищеца „И. Т.” АД сумата 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди, изразяващи се в изплатена законна лихва вследствие нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС, и вместо него постановено друго, с което предявения иск срещу този ответник се отхвърли за посочената сума. В останалите му отхвърлителни части решението следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция и направените от ответниците по жалба Софийски районен съд и Софийски градски съд искания за разноси, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на всеки от тези въззиваеми юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лв.

Воден от горното, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 152531 от 27.06.2019 г., постановено по гр.д. № 61124/2018 г. на Софийски районен съд, **В ЧАСТТА**, с която Софийски районен съд е осъден да заплати

на „И. Т.” АД на основание чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС, сумата 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди, изразяващи се в изплатена законна лихва вследствие нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС, **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „И. Т.” АД срещу Софийски районен съд иск с правно основание чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ за заплащане на сумата 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществените вреди изразяващи се в изплатена законна лихва вследствие нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок на гр.д. № 57694/2010 г. на СРС.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 152531 от 27.06.2019 г., постановено по гр.д. № 61124/2018 г. на Софийски районен съд в останалата му част, с която предявения от „И. Т.” АД иск срещу Софийски районен съд иск по чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ е отхвърлен за разликата над сумата над 1000 лв. до пълния предявен размер от 7370,59 лв., както и в частите, с които са отхвърлени изцяло предявените от „И. Т.” АД срещу Софийски градски съд и Софийски апелативен съд искове с правно основание чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА „И. Т.” АД да заплати на Софийски районен съд сумата 100 лв. разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „И. Т.” АД да заплати на Софийски градски съд сумата 100 лв. разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването на препис от него.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____